

Đôi Cánh Thiên Thần

Contents

Đôi Cánh Thiên Thần	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	3
5. Chương 5	4
6. Chương 6	4
7. Chương 7	5
8. Chương 8	6
9. Chương 9	6
10. Chương 10	7
11. Chương 11	7
12. Chương 12	8
13. Chương 13	8
14. Chương 14	9
15. Chương 15	9
16. Chương 16	9
17. Chương 17	10
18. Chương 18	10
19. Chương 19	11
20. Chương 20	11

Đôi Cánh Thiên Thần

Giới thiệu

Cô chưa bao giờ thích tuyết, dù đó là niềm yêu thích của biết bao người. Nó luôn cho cô một cảm giác

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doi-canb-thien-than>

1. Chương 1

Cô chưa bao giờ thích tuyết, dù đó là niềm yêu thích của biết bao người. Nó luôn cho cô một cảm giác bất an.

“Cô gái có làn da nâu màu mật, thắt bím tóc dài, cười khúc khích và đang cố tung người lên cao trên xích đu ấy tên Sophie. Nếu anh muốn yêu cô ấy, thì hãy làm cô ấy tổn thương trước đã.”

Sophie co chân, rồi lại duỗi, những động tác chân liên tục trong khoảng không, cô cố gắng đẩy chiếc đu cao hơn nữa. Lũ trẻ trong khu vui chơi không lạ gì cô, một cô sinh viên năm thứ 3, ham vui và tính tình như trẻ con, cô luôn chiếm giữ chiếc xích đu bên phải, rồi tung hoành với nó. Nói tung hoành là không sai đâu. Đầu tiên, cô sẽ cố làm sao cho chiếc xích đu bay càng cao càng tốt, sau đó, khi chiếc xích đu đạt tới giới hạn, cô sẽ tung người ra khỏi nó, lộn vòng và đáp xuống đất như một diễn viên nhào lộn thực thụ. Cảnh tượng ấy khiến lũ trẻ thích thú.

Có đôi lúc, Sophie hơi quá đà, dẫn đến việc cô sẽ bị trật cổ chân, hoặc trầy trụa một ít, nhưng tất cả chẳng đáng là gì so với cảm giác được tung người vào khoảng không chênh choáng kia, rồi ngã phịch xuống đất. Khoảnh khắc thấy mình rơi tự do, dù chỉ trong phút chốc đủ để cô mãn nguyện và thoải mái nguyên cả ngày. Sophie quá kì lạ.

Cách bãi vui chơi của trẻ em 10m, một vài băng ghế gỗ sồi được đặt rải rác để những người đi bộ trong công viên có thể ngồi nghỉ, trên một băng ghế xù xì, Leo nhanh tay bấm máy ghi lại những khung ảnh thú vị vừa lọt vào tầm mắt của anh.

Một cô gái nhỏ nhắn, tóc đen, mắt nâu, mặc chiếc quần jean bụi bặm, khoác jacket ngoài áo phông lẫn đôi giày thể thao đầy hình vẽ nghịch ngợm. Một cơn gió tươi mới, đầy màu sắc thổi vào khu vui chơi nằm lọt thỏm giữa công viên của một thành phố buồn tẻ, quanh năm tuyết phủ.

Phần Lan, xám xịt những mây và lạnh lẽo bởi hàng triệu phân tử tuyết li ti. Phần Lan khiến người ta thở ra khói, phả vào thịt da cái lạnh như cắt xé. Phần Lan, Leo nhìn thấy Sophie cũng ở Phần Lan.

Ngay khi lia máy ảnh đến góc vui chơi dành riêng cho trẻ em, Leo đã thấy tim mình đập mạnh. Không phải tiếng sét tình ái phủ chụp lên anh, mà là do hoạt chất Adrenalin bỗng chốc sục lên trong máu, phải, thời khắc Sophie buông tay khỏi xích đu, vút lên không gian trống ấy là lúc tim anh đập liên hồi. Nỗi sợ mơ hồ cho cô gái lạ lẫm dâng lên, rồi lại cân bằng. Cô đáp đất, thích thú cười văng lên. Leo cũng mỉm cười.

2. Chương 2

Nhiều ngày sau đó, anh vẫn thấy cô chơi cùng xích đu. Vẫn kiểu ăn mặc đầy sắc màu, vẫn nụ cười hồn nhiên, nếu không phải một lần lần cờ nhìn thấy biểu tượng của đại học Vaass thì anh chẳng thể tin cô đang theo học ở đây. Càng không thể tin rằng cô là một trong 3 người Việt hiếm hoi nhận học bổng toàn phần chương trình đào tạo chuyên sâu về ứng dụng toán học. Jolie, bạn của anh đã ca tụng cô gái gốc Việt ấy không tiếc lời, rằng cô ấy là một người điềm tĩnh, sâu sắc, rằng cô ấy thân thiện, không quá cởi mở nhưng có thể dễ dàng bắt chuyện. Nhưng cô gái mà anh đang nhìn thấy lại như một cô hoạt náo viên. Rất cuộc, đâu mới là Sophie?

Jolie khẳng định người trong bức ảnh của anh là Sophie Trịnh, hay còn có cái tên Việt là Tiêu Tương, còn anh, lại như phủ nhận đi một phần tính cách trầm tĩnh thuộc về cô mà Jolie đề cập. Anh chỉ luôn thấy cô sống náo nhiệt và ồn ào thôi. Và anh chỉ biết một Sophie luôn trong tầm ngắm khung ảnh của anh thôi.

Lan man suy nghĩ về Sophie, anh chợt nhận ra mùi hương dưa mát ngọt lảng vảng gần mình. Sophie ngồi xuống băng ghế cách anh hai bước chân. Cô lấy một cuốn sách từ trong chiếc balo Denim ra rồi vùi đầu vào đọc say sưa. Leo bắt gặp tia nhìn dịu dàng mà mắt mình đang dành cho cô bé, có nên hỏi chuyện không nhỉ? Cô ấy sẽ nghĩ gì khi mình bắt chuyện. Có nên mỉm cười và nói câu gì hay ho không...

Phân vân, rồi khi Leo thu hết can đảm để bước về phía Sophie, cô bật dậy, nhìn anh, nhún cười rồi bước ngang qua mặt anh. Nhanh như gió, cô sải bước về phía khúc ngoặt cuối đường. Hăng, Leo ngồi thụp xuống,

hỗn hển cười, ôi, mình làm sao thế này, mình đâm ra nhút nhát với một cô gái từ khi nào thế nhỉ? Nói rồi, anh xoay người lại, đuổi theo cái bóng khoác balo denim đang dần khuất sau khúc ngoặt cuối đường.

3. Chương 3

-Hey girl!

-Me?

-Yup, can I talk you about something?

-No, I'm busy.

-Please, wait... I like you.

-Excuse me, do you like me?

-Em có bỏ quên đôi cánh ở nhà không?

-Em không có cánh.

-Thế mà anh nghĩ em có một đôi cánh khi tung người khỏi xích đu đấy, hẳn là em vứt nó ở nhà rồi.

-Có lẽ em đã có một đôi, nhưng chẳng hiểu tên quái gì nào lấy mất, nên thay vì bay lên trời, em lại phải đáp phịch xuống đất đó thôi. Còn chuyện gì không ạ?

-Còn chứ, chúng ta có thể gặp nhau không?

-Trừ khi anh tìm được đôi cánh mới cho em.

-Không cần quá lâu đâu, cho anh một phút, em sẽ có ngay.

4. Chương 4

-30 giây không hơn.

-Đây này.

Bức ảnh chụp Sophie từ lâu, không thấy mặt, chỉ thấy tấm lưng nhỏ, hai bàn tay nắm lấy hai bên dây đu, và ở trên vai, một đôi cánh màu trắng chập chờn, nửa như ảo, nửa như thật.

-Anh chụp bức ảnh này từ lâu, và em thấy không, em có hẳn một đôi cánh đấy.

-Có lẽ là chúng ta nên vào một quán ấm hơn, để nghe anh giải thích về sự lén lút này, anh nhỉ?

-Em không bận à?

-Có chứ, em bận hẹn café với một người chụp lén em.

Rồi Sophie nhoẻn cười. Trong vắt. Mảnh cười trong ấy vắt ngang đôi mắt Leo như một sợi màu sáng trong nền tối. Leo chớp lấy, bằng mắt, và trong lúc Sophie vẫn đang nhún nhảy dẫn đường đến quán ưa thích của cô, Leo đã kịp giấu mảnh màu ấy vào ngăn kéo bí mật nơi tim anh.

Flower coffee. Bàn số 4.

Một cappuccino ấm ngọt cho tôi, một espresso thơm rẫy cho anh. Chàng trai này là kẻ đã chụp lén tôi, cũng là kẻ đã photoshop bậy bạ, làm cho lưng của tôi mọc thêm cánh, chột, bả vai nhức mỏi, tôi xoay nhẹ cần cổ, anh ta vội chụp thêm một bức nữa.

- Em sẽ xinh đẹp hơn nếu không nhìn anh như thể muốn giết anh.

- Anh cũng sẽ là người tử tế hơn nếu bỏ thói quen chụp lén người khác.

Tôi nhú mày, rồi phì cười. Một phần nghìn của giây, tôi thấy trong đôi mắt nâu sóng sánh kia là cả một biển đắm say. Một ánh mắt quen thuộc! Không phải anh, nhất định không phải anh... Sophie tự nhủ.

Ngoài trời, từng bông tuyết đã bắt đầu rơi nhẹ nhẹ, mùa đông tới rồi. Phần Lan những ngày đầu đông, cuối cùng, thời khắc cũng tới rồi.

5. Chương 5

Đang đuổi theo dòng suy nghĩ, bỗng anh nắm lấy tay tôi, kéo tôi ra khỏi không gian ngập mùi café.

- Ra ngoài nào, anh sẽ cho em xem cái này!

-Chúng ta chưa thanh toán mà...

-Anh đã thanh toán từ khi ra lấy đường thêm vào cốc rồi.

Con đường dẫn đến bìa rừng chảy dài thăm thẳm. Chợt anh dừng lại. Bàn tay ấm nóng siết vào bắp vai đang đau mỗi của tôi, anh chỉ lên trời.

Lấp lánh những ánh sáng đủ màu. Cực quang, là cực quang .

-Em biết không, đất nước này là nơi duy nhất có cực quang do gần sát với Bắc cực. Em có thấy hàng vạn tia lấp lánh kia không. Mỗi khi anh nhìn thấy, anh lại cảm giác có một điều kì lạ thôi thúc anh phải chờ cho tới khi cực quang biến mất mới thôi.

- Cảm giác đó gọi là mãn nguyện.

- Ừ, và giống như có một đôi cánh trên nền trời vậy

- Đôi cánh thiên sứ?

- Ừ.

Cứ thế, tôi ở bên anh hàng giờ liền, cho tới khi bắt gặp mảnh cuối cùng của cực quang.

- Anh có thể gặp lại em không?

- Dĩ nhiên.

- Vậy khi gặp lại, anh sẽ được gặp một quý cô điềm tĩnh hay một cô bé nhộn nhịp?

- Tùy vào hôm anh gặp, em vui hay buồn.

Tôi quay bước, khi ngoảnh lại, tôi thấy nụ cười trên môi anh, không hề tắt. Một chàng trai thú vị. Rảo bước về nhà trên con đường lát phết tuyết bay, tôi bắt giác mỉm cười. Tôi vẫn chưa kịp hỏi tên anh.

6. Chương 6

Cô chưa bao giờ thích tuyết, dù đó là niềm yêu thích của biết bao người. Nó luôn cho cô một cảm giác bất an.

“Cô gái có làn da nâu màu mật, thắt bím tóc dài, cười khúc khích và đang cố tung người lên cao trên xích đu ấy tên Sophie. Nếu anh muốn yêu cô ấy, thì hãy làm cô ấy tổn thương trước đã.”

Sophie co chân, rồi lại đuổi, những động tác chân liên tục trong khoảng không, cô cố gắng đẩy chiếc đu cao hơn nữa. Lũ trẻ trong khu vui chơi không lạ gì cô, một cô sinh viên năm thứ 3, ham vui và tính tình như trẻ con, cô luôn chiếm giữ chiếc xích đu bên phải, rồi tung hoành với nó. Nói tung hoành là không sai đâu. Đầu tiên, cô sẽ cố làm sao cho chiếc xích đu bay càng cao càng tốt, sau đó, khi chiếc xích đu đạt tới giới hạn, cô sẽ tung người ra khỏi nó, lộn vòng và đáp xuống đất như một diễn viên nhào lộn thực thụ. Cảnh tượng ấy khiến lũ trẻ thích thú.

Có đôi lúc, Sophie hơi quá đà, dẫn đến việc cô sẽ bị trật cổ chân, hoặc trầy trụa một ít, nhưng tất cả chẳng đáng là gì so với cảm giác được tung người vào khoảng không chênh choáng kia, rồi ngã phịch xuống đất. Khoảnh khắc thấy mình rơi tự do, dù chỉ trong phút chốc đủ để cô mãn nguyện và thoải mái nguyên cả ngày. Sophie quá kì lạ.

Cách bãi vui chơi của trẻ em 10m, một vài băng ghế gỗ sồi được đặt rải rác để những người đi bộ trong công viên có thể ngồi nghỉ, trên một băng ghế xù xì, Leo nhanh tay bấm máy ghi lại những khung ảnh thú vị vừa lọt vào tầm mắt của anh.

Một cô gái nhỏ nhắn, tóc đen, mắt nâu, mặc chiếc quần jean bụi bặm, khoác jacket ngoài áo phông lẫn đôi giày thể thao đầy hình vẽ nghịch ngợm. Một cơn gió tươi mới, đầy màu sắc thổi vào khu vui chơi nằm lọt thỏm giữa công viên của một thành phố buồn tẻ, quanh năm tuyết phủ.

Phần Lan, xám xịt những mây và lạnh lẽo bởi hàng triệu phân tử tuyết li ti. Phần Lan khiến người ta thở ra khói, phủ vào thịt da cái lạnh như cát xé. Phần Lan, Leo nhìn thấy Sophie cũng ở Phần Lan.

Ngay khi lia máy ảnh đến góc vui chơi dành riêng cho trẻ em, Leo đã thấy tim mình đập mạnh. Không phải tiếng sét tình ái phủ chụp lên anh, mà là do hoạt chất Adrenalin bỗng chốc sục lên trong máu, phải, thời khắc Sophie buông tay khỏi xích đu, vút lên không gian trống ấy là lúc tim anh đập liên hồi. Nỗi sợ mơ hồ cho cô gái lạ lẫm dâng lên, rồi lại cân bằng. Cô đáp đất, thích thú cười văng lên. Leo cũng mỉm cười.

7. Chương 7

Những ngày đầu đông. Mảnh đất Phần Lan lạnh lẽo với gió rít và tuyết rơi. Cả khuôn viên Đại học Vaass đều đã phủ tuyết trắng xóa. Sophie vừa vào đến thư viện. Lạnh quá, cô lấm bầm. Cô chưa bao giờ thích tuyết, dù đó là niềm yêu thích của biết bao người. Sống trên mảnh đất này đã 4 năm, nhưng cô vẫn không quen được cái khắc nghiệt của khí hậu nơi đây. Nó luôn cho cô một cảm giác bất an. Bởi cô vốn sợ mùa đông.

Cô ôm chồng sách vừa tìm được trên tay đi đến cuối giá sách, một tay cố gắng giữ để cho sách không bị rơi, một tay cô cố với quyển sách ở phía trên cùng. Loay hoay mãi nhưng cô không thể nào lấy được quyển sách đấy, chân tay đã mỏi nhừ. Có tiếng bước chân ngay cạnh, một bàn tay đưa lên lấy ngay quyển sách cô đang cố với.

-Excuse me, this book...

Không kịp nhìn xem đó là ai, Sophie đã lên tiếng.

-Lần sau hãy dùng đôi cánh để bay lên, cô gái ạ.

Chàng trai mỉm cười. Sophie giật mình quay sang thì phát hiện ra đây là chàng trai đã chụp lên mình.

-Anh đã chụp lên em, bây giờ, còn định lấy luôn cuốn sách em đang cần sao?

-À, anh chỉ đang giúp một thiên thần lỡ bỏ quên đôi cánh ở nhà thôi.

Hai người chọn một bàn cạnh cửa sổ trong thư viện, nơi có thể nhìn ra toàn khung cảnh của vườn hoa và sân trường từ tầng 5. Đặt chồng sách của Sophie xuống bàn, chàng trai lên tiếng:

-Em không có ý định biết tên của người đã giúp em có một đôi cánh à?

-Anh cũng đâu có biết tên em?

-Nếu anh biết thì sao?

-Thì em sẽ dạy anh cách làm một thiên thần. – Sophie tỉnh nghịch.

-Em nhớ nhé, Sophie!

8. Chương 8

Cô mở to mắt nhìn chàng trai trước mắt mình, mặt thoáng đỏ. Anh ấy biết tên mình?

-Nào, chàng trai chụp lên, giờ thì em muốn biết tên anh.

-Leo. Cũng là tên cung hoàng đạo của anh.

Một chàng trai cung sư tử. Nét mặt Sophie thoáng chau lại. Có một cái gì đó như chùng lại, đứng khựng trong cô. Cô yên lặng, rồi không nói thêm gì.

-Em sao thế?

-À không.

Cô cười thật tươi. Hai người lại tiếp tục trò chuyện vui vẻ. Sophie quả thực rất cởi mở, cách nói chuyện của cô khiến người khác không thể không chú ý. Đã 4h chiều, uống nốt ngụm café trong cốc, Sophie cho hết sách vào balo, rồi đứng dậy.

-Bây giờ thì đến lúc làm một thiên thần rồi. Anh theo em.

Công viên không đông đúc như mọi khi. Có lẽ vì tuyết rơi nhiều quá. Thật may, chiếc xích đu hôm nay không có ai chơi. Sophie chạy lại gần, leo lên, rồi tung chiếc xích đu.

-Anh lên đi, hay là anh vẫn cần một đôi cánh? Nhìn em này!

Sophie lấy đà, chiếc xích đu mỗi lúc lại lên cao hơn. Rồi cô tung người và đáp đất một cách đẹp mắt. Leo leo lên cái bên cạnh, rồi đưa người để cái xích đu chuyển động. Anh lấy đà rồi thử tung người ra như Sophie nhưng lại ngã nhào xuống đất.

-Thì ra không phải ai cũng làm được thiên thần. – Sophie trêu chọc.

Rồi cô phá lên cười, tiếng cười trong vắt như thức tỉnh cả khu vui chơi trong mùa đông xám xịt. Hai người đùa nghịch bên cái xích đu rồi chơi trò ném tuyết. Họ cười đùa vui vẻ cứ như thể đã từng là thân thuộc, dù chỉ vừa trò chuyện với nhau đôi lần.

-Em có thích mùa đông không?

-Không.

9. Chương 9

-Tại sao? Đa số các cô gái đều nói là thích mùa đông.

-Bởi những cô gái anh quen không bị mùa đông cướp đi một nửa linh hồn.

-Ý em là?

Sophie không trả lời. Cô khẽ thở dài, phóng tầm mắt ra xa. Cái nhìn đắm chiêu, lơ đãng của cô khiến Leo lo lắng. Leo thoáng nhìn thấy nụ cười gượng gạo trên môi cô, cái nụ cười tê tái, hanh hao khó tả...Bầu trời ngày đông u ám như chính cái cảm giác của Leo lúc này.

Là ai, ai đã lấy mất đôi cánh của em?

Trời dần sẩm tối. Sophie đứng dậy mang lại túi xách trên vai rồi quay lưng bước đi.

-Em về đây.

-Đợi anh, anh sẽ đưa em về.

Nhiều ngày sau đó, Leo không còn bắt gặp Sophie tung người trên chiếc xích đu trong công viên, cũng không còn thấy cô cặm cụi ngồi đọc sách trong thư viện nữa.

Anh không biết số điện thoại của cô, cũng không biết địa chỉ nhà cô ở đâu. Tất cả những gì anh biết, chỉ là một cái tên, và một đôi cánh để quên của thiên thần...

Ngày lại ngày, mùa đông vẫn tiếp diễn. Gió vẫn rít và tuyết vẫn rơi, tiết trời Phần Lan xám xịt. Leo đẩy cánh cửa Flower Café bước vào, anh định chọn ỉnh chiếc bàn trong góc cho yên tĩnh thì thấy nó đã có người ngồi. Anh đang bước lại một chiếc bàn trống thì bỗng có tiếng gọi:

-Chàng trai cung sư tử, em ở đây!

Leo quay lưng lại, thì ra, người ngồi đó chính là em – vẫn hồn nhiên, trong trẻo như lần đầu anh trông thấy.

-Lâu nay em đi đâu, anh tìm em mãi?

-Tìm em? Không dễ để tìm một thiên thần đâu anh. – Sophie cười.

Anh không biết chuyện gì đã xảy ra với cô, nhưng gặp được cô, ngắm nhìn nụ cười của cô, được nói chuyện với cô, mọi thứ khiến anh thấy an tâm hơn trước. Cô đã không biến mất, cô vẫn ở đây, ngay cạnh anh lúc này.

10. Chương 10

-Cho anh số điện thoại của em, để đề phòng có ngày em lại mất tích!

Sophie đưa tay ra định cầm lấy điện thoại trên bàn nhưng Leo đã nhanh tay hơn. Anh mở vội khóa màn hình với ý định nháy sang số điện thoại của mình.

Bất chợt, bàn tay anh ngừng lại, khuôn mặt đứng sững, anh nhìn chăm chăm vào màn hình nền của chiếc điện thoại.

-Rất giống đúng không...?

Sophie nhìn anh, khẽ nói...

11. Chương 11

Cô chưa bao giờ thích tuyết, dù đó là niềm yêu thích của biết bao người. Nó luôn cho cô một cảm giác bất an.

“Cô gái có làn da nâu màu mật, thắt bím tóc dài, cười khúc khích và đang cố tung người lên cao trên xích đu ấy tên Sophie. Nếu anh muốn yêu cô ấy, thì hãy làm cô ấy tổn thương trước đã.”

Sophie co chân, rồi lại duỗi, những động tác chân liên tục trong khoảng không, cô cố gắng đẩy chiếc đu cao hơn nữa. Lũ trẻ trong khu vui chơi không lạ gì cô, một cô sinh viên năm thứ 3, ham vui và tính tình như trẻ con, cô luôn chiếm giữ chiếc xích đu bên phải, rồi tung hoành với nó. Nói tung hoành là không sai đâu. Đầu tiên, cô sẽ cố làm sao cho chiếc xích đu bay càng cao càng tốt, sau đó, khi chiếc xích đu đạt tới giới hạn, cô sẽ tung người ra khỏi nó, lộn vòng và đáp xuống đất như một diễn viên nhào lộn thực thụ. Cảnh tượng ấy khiến lũ trẻ thích thú.

Có đôi lúc, Sophie hơi quá đà, dẫn đến việc cô sẽ bị trật cổ chân, hoặc trầy trụa một ít, nhưng tất cả chẳng đáng là gì so với cảm giác được tung người vào khoảng không chênh choáng kia, rồi ngã phịch xuống đất. Khoảnh khắc thấy mình rơi tự do, dù chỉ trong phút chốc đủ để cô mãn nguyện và thoải mái nguyên cả ngày. Sophie quá kì lạ.

Cách bãi vui chơi của trẻ em 10m, một vài băng ghế gỗ sồi được đặt rải rác để những người đi bộ trong công viên có thể ngồi nghỉ, trên một băng ghế xù xì, Leo nhanh tay bấm máy ghi lại những khung ảnh thú vị vừa lọt vào tầm mắt của anh.

Một cô gái nhỏ nhắn, tóc đen, mắt nâu, mặc chiếc quần jean bụi bặm, khoác jacket ngoài áo phông lẫn đôi giày thể thao đầy hình vẽ nghịch ngợm. Một cơn gió tươi mới, đầy màu sắc thổi vào khu vui chơi nằm lọt thỏm giữa công viên của một thành phố buồn tẻ, quanh năm tuyết phủ.

Phần Lan, xám xịt những mây và lạnh lẽo bởi hàng triệu phân tử tuyết li ti. Phần Lan khiến người ta thở ra khói, phả vào thịt da cái lạnh như cắt xé. Phần Lan, Leo nhìn thấy Sophie cũng ở Phần Lan.

Ngay khi lia máy ảnh đến góc vui chơi dành riêng cho trẻ em, Leo đã thấy tim mình đập mạnh. Không phải tiếng sét tình ái phủ chụp lên anh, mà là do hoạt chất Adrenalin bỗng chốc sục lên trong máu, phải, thời khắc Sophie buông tay khỏi xích đu, vút lên không gian trống ấy là lúc tim anh đập liên hồi. Nỗi sợ mơ hồ cho cô gái lạ lẫm dâng lên, rồi lại cân bằng. Cô đáp đất, thích thú cười văng lên. Leo cũng mỉm cười.

12. Chương 12

Sophie đêm tròn 14, váy chiffon xòe, tóc cài nơ lấp lánh. Sophie xinh xắn chu đôi môi nhỏ thối phụt, ngọn nến tắt ngấm. Chợt không khí ồn ã bị một thanh âm ngọt làm cho lắng dịu lại. “Spring time” - Tiếng vĩ cầm cứ thế réo rắt, bàn tay đang chơi những nốt giữa của bản “Happy birthday” trên cây piano ngưng bật.

- Chúc mừng sinh nhật em.

Đôi má Sophie đỏ hây hây.

- Quà của em đâu?

- Đợi tàn tiệc đã.

Bước chân cuối cùng của Sophie vừa chạm lên thềm, cũng là lúc đôi mắt của cô mở to đầy kinh ngạc. Tầm nhìn phóng vút xa xa, những ngọn đèn của hàng trăm thuyền đánh cá cứ lẳng bẳng như vạn vì sao nơi chân trời.

- Đây không phải là thiên đường mà em muốn thấy đó sao?

- Đẹp quá, anh xem kìa, người ta bắn pháo lân tinh kìa, trông như các nàng tiên trong thần thoại đang bay về vậy.

- Chúc mừng sinh nhật em, tiểu công chúa.

13. Chương 13

Sophie ngược đôi mắt nâu sáng nhìn vào khuôn mặt chàng trai đang ở cạnh mình, một vài sợi cảm xúc không tên bắt đầu văng vắt trong suy nghĩ... Đôi chân nhỏ nhắn khẽ nhón lên, đặt đôi môi ấm nóng vào một bên má của chàng trai đang say sưa nhìn về nơi chân trời. Khựng lại một chút, rồi hai bàn tay cũng đan nhẹ vào nhau...

- Em kể tiếp đi!

Leo hồi thúc, anh muốn biết cái kết cục. Vì anh biết chắc rằng, kết thúc ấy dù vui hay buồn, tim anh vẫn muốn nghe. Những ngày không nhìn thấy cô, anh như muốn nổ tung, những nếp sinh hoạt hàng ngày bị phá hỏng chỉ bởi một nụ cười trong veo của cô...Kết thúc, anh cần kết thúc cho những hồi ức quái gở kia, và cần sự mở đầu cho những nhịp đập nghèn nghẹn kìm nén nơi lồng ngực.

- Sau đó, sinh nhật tuổi 15, em hại chết anh ấy...

- Hại chết?

- Là em hại chết anh ấy...

Đôi mắt Sophie ngân ngấn nước. Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, không một vệt hồng hào nào có trên mặt cô. Những hồi ức nhuộm đầy màu đỏ khiến toàn thân cô gục hẳn xuống mặt bàn, nước mắt cứ thế thấm ướt.

- Tại sao lại muốn anh nghe chuyện này?

14. Chương 14

- Vì em muốn anh hãy tránh xa em ra!
- Anh giống cậu ấy lắm ư?

Một khoảng im lặng kéo dài. Leo nhìn cô gái đang úp mặt xuống bàn, bờ vai khẽ thổn thức, đôi tay nắm chặt lấy nhau...

- Nếu em đã muốn như vậy, thì anh sẽ không để em nhìn thấy những điều em không muốn chỉ bởi khuôn mặt của anh. Sophie, à không, Tiêu Tương ạ, anh tên thật là Dũng, và anh, hình như bắt đầu yêu em ngay lúc em đẩy anh ra khỏi cuộc sống của em rồi.

Leo rời khỏi quán. Những đợt tuyết bắt đầu dày thêm, lấm tấm phủ lên vai anh làn hơi lạnh mỏng tang.

“Tình mình về đâu hồi em, chỉ mình anh sao biết quay lại. Ngày nào say đắm vô vàn, sao mình xa cách nhau. Where do we go...?”

15. Chương 15

Hơn một tháng trôi qua, kể từ khi anh và cô không gặp nhau. Cuộc sống của Leo vẫn như vậy, guồng quay vẫn chậm, thời gian cứ trôi. Anh không còn quay lại thư viện, cũng không còn đến công viên. Anh tự kéo mình vào công việc, bận rộn giúp anh phần nào vơi đi nỗi nhớ.

“Em đã muốn anh bước ra khỏi cuộc sống của em, nếu điều đó khiến em hạnh phúc, anh sẽ làm vậy.” Trong một folder có đặt mã khóa, là những bức ảnh chụp người thiếu nữ có nụ cười trong veo như sương sớm. Leo xem lại một lượt các ảnh. Delete. Folder ấy nhanh chóng bị xóa đi, lẫn vào thùng rác như những folder bình thường. Leo trầm ngâm. Đêm ấy anh không ngủ.

- Leo, tớ biết một cánh đồng toàn hoa tử đinh hương, cậu muốn tới đó chụp không?
- Ảnh nghệ thuật à?
- Ừ. Mẫu ngon nghệ lắm. - Jimmy thì thầm, giọng nói đầy phấn khích.
- Không, tớ không có hứng thú.
- Thôi nào, ăn hết cái hamburger đi, rồi tớ sẽ cho cậu xem một shot hình nhỏ chụp về cánh đồng đó, được chứ. Cậu sẽ phải ngạc nhiên đấy.

Jimmy đưa cho Leo xem bức ảnh, quả thực nó rất đẹp. Bỗng nhiên anh cảm giác như mùi hương lavender văng vất đâu đây. Phải rồi, đây chính là hương thơm của Sophie. Cái màu tím man mác của những đóa tử đinh hương trong bức ảnh ấy đã thu hút được Leo, anh gạt đầu.

16. Chương 16

Cô chưa bao giờ thích tuyết, dù đó là niềm yêu thích của biết bao người. Nó luôn cho cô một cảm giác bất an.

“Cô gái có làn da nâu màu mật, thắt bím tóc dài, cười khúc khích và đang cố tung người lên cao trên xích đu ấy tên Sophie. Nếu anh muốn yêu cô ấy, thì hãy làm cô ấy tổn thương trước đã.”

Sophie co chân, rồi lại duỗi, những động tác chân liên tục trong khoảng không, cô cố gắng đẩy chiếc đu cao hơn nữa. Lũ trẻ trong khu vui chơi không lạ gì cô, một cô sinh viên năm thứ 3, ham vui và tính tình như trẻ con, cô luôn chiếm giữ chiếc xích đu bên phải, rồi tung hoành với nó. Nói tung hoành là không sai đâu. Đầu tiên, cô sẽ cố làm sao cho chiếc xích đu bay càng cao càng tốt, sau đó, khi chiếc xích đu đạt tới giới hạn, cô sẽ tung người ra khỏi nó, lộn vòng và đáp xuống đất như một diễn viên nhào lộn thực thụ. Cảnh tượng ấy khiến lũ trẻ thích thú.

Có đôi lúc, Sophie hơi quá đà, dẫn đến việc cô sẽ bị trật cổ chân, hoặc trầy trụa một ít, nhưng tất cả chẳng đáng là gì so với cảm giác được tung người vào khoảng không chênh choáng kia, rồi ngã phịch xuống đất. Khoảnh khắc thấy mình rơi tự do, dù chỉ trong phút chốc đủ để cô mãn nguyện và thoải mái nguyên cả ngày. Sophie quá kì lạ.

Cách bãi vui chơi của trẻ em 10m, một vài băng ghế gỗ sồi được đặt rải rác để những người đi bộ trong công viên có thể ngồi nghỉ, trên một băng ghế xù xì, Leo nhanh tay bấm máy ghi lại những khung ảnh thú vị vừa lọt vào tầm mắt của anh.

Một cô gái nhỏ nhắn, tóc đen, mắt nâu, mặc chiếc quần jean bụi bặm, khoác jacket ngoài áo phông lẫn đôi giày thể thao đầy hình vẽ nghịch ngợm. Một cơn gió tươi mới, đầy màu sắc thổi vào khu vui chơi nằm lọt thỏm giữa công viên của một thành phố buồn tẻ, quanh năm tuyết phủ.

Phần Lan, xám xịt những mây và lạnh lẽo bởi hàng triệu phân tử tuyết li ti. Phần Lan khiến người ta thở ra khói, phủ vào thịt da cái lạnh như cát xé. Phần Lan, Leo nhìn thấy Sophie cũng ở Phần Lan.

Ngay khi lia máy ảnh đến góc vui chơi dành riêng cho trẻ em, Leo đã thấy tim mình đập mạnh. Không phải tiếng sét tình ái phủ chụp lên anh, mà là do hoạt chất Adrenalin bỗng chốc sục lên trong máu, phải, thời khắc Sophie buông tay khỏi xích đu, vút lên không gian trống ấy là lúc tim anh đập liên hồi. Nỗi sợ mơ hồ cho cô gái lạ lẫm dâng lên, rồi lại cân bằng. Cô đáp đất, thích thú cười văng lên. Leo cũng mỉm cười.

17. Chương 17

- Em muốn gì cho sinh nhật lần này đây? – Hải Đăng xoa đầu cô bé đang cầm que kem trên tay chấm mút.
- Em muốn gấu bông.
- 15 tuổi rồi mà em còn thích gấu bông? Bao giờ em mới chịu lớn?
- Em chỉ muốn gấu bông. – Sophie nũng nịu.
- Được rồi, em sẽ có gấu bông, nếu em chịu hứa với anh một thứ.
- Dạ, em hứa. – Sophie cười thích thú.
- Hứa là sau này chỉ được ăn kem của anh mua thôi.

Sophie ngoan ngoãn gật đầu, không quên tặng cho Hải Đăng một nụ cười ngọt thơm vị socola. Hải Đăng qua đường, bước đến cửa hàng bán đồ lưu niệm, chọn lựa một con gấu bông màu trắng xinh xắn nhất cho Sophie. Sau khi nhờ nhân viên thắt cho nó một cái nơ hồng xinh xắn, cậu bé mỉm cười mãn nguyện bước ra cửa hàng. Sophie đang đứng bên kia đường đợi cậu, chắc hẳn em sẽ thích món quà này. Ý nghĩ ấy thôi thúc Hải Đăng sang đường vội vã hơn.

- Sophie!

Hải Đăng gọi cô rồi đưa tay lên vẫy vẫy. Sophie tươi cười nhìn cậu. Bống...

“Rầm”. Nụ cười Sophie tắt ngấm. Hải Đăng nằm ngay trước mũi ô tô, máu chảy loang lổ, đỏ thẫm chiếc áo trắng cậu đang mặc trên người. Con gấu bông lăn lóc dưới lòng đường. Sophie hét toáng lên, “anh Đăng”, rồi ngất lịm đi.

18. Chương 18

Sophie tỉnh dậy trong căn phòng màu trắng, không khí ngập mùi thuốc sát trùng. Cô bé luôn miệng hỏi “Anh Đăng đâu?, anh Đăng của con đâu?”. Sau tai nạn, bác sĩ chẩn đoán não của Hải Đăng bị tổn thương rất nặng, khó có cơ hội qua khỏi. Cậu bé nằm yên trên giường bệnh với đủ những thứ kim tiêm, dây nhợ trên người. Mùa đông năm đó, cậu bé 17 tuổi vĩnh viễn ra đi.

Cái chết của Hải Đăng khiến Sophie hoảng loạn, cô luôn nhốt mình trong phòng, khóc lóc rồi đập phá mọi thứ cho đến lúc mệt nhoài. Hình ảnh Hải Đăng nằm dưới lòng đường, tấm áo trắng loang lổ máu luôn ám ảnh lấy cô. Đã rất nhiều lần Sophie muốn tìm đến cái chết, như một cánh giải thoát ỉnh và chuộc lỗi với Hải Đăng. Gia đình đã phải mời bác sĩ tâm lý để chữa trị cho cô. Mất đến 2 năm, với bao nhiêu cố gắng, cô khá hơn, nhưng những chuyện đã xảy ra, cô chẳng bao giờ quên được.

Sau đó, Sophie đến Phần Lan, và gặp Leo - như một định mệnh - người con trai giống Hải Đăng đến khó tin. Đó là chàng trai đầu tiên cô quen từ khi đặt chân đến đây. Leo không chỉ là chàng trai có ngoại hình giống với Hải Đăng, anh còn cho cô một cảm giác thân thuộc khó tả ngay từ ánh mắt đầu tiên. Càng gần với anh, cô lại có những xúc cảm khó tả. Nhiều lúc cô muốn gần gũi anh thêm một chút, nhưng có lúc lại muốn đẩy anh ra xa. Cô sợ mình nhầm lẫn, sợ mình có lỗi với quá khứ... Cô vẫn chưa sẵn sàng ột khởi đầu mới...

19. Chương 19

Cô vẫn đến thư viện nhưng không còn ngồi ở chỗ cũ. Cô vẫn chơi xích đu nhưng không phải là cái xích đu quen thuộc. Nhiều lần cô định bước vào Flower café, nhưng rồi lại quay về vì cô sợ gặp lại anh.

Hơn một tháng rồi, anh không còn tìm gặp cô nữa.

Hăng hụt.

“Anh đã quên cô rồi...”

Mở ra trước mắt là hàng triệu đóa tử đinh hương màu tím sẫm, Leo choáng ngợp bởi sắc tím huyền hoặc lãng băng ấy đến nỗi những ám ảnh về Sophie chẳng còn vảng vất nơi tâm trí. Tử Đinh Hương...

Jimmy và những người khác bắt đầu chọn góc, chọn cảnh, chọn tư thế để bắt đầu những shot hình. Riêng Leo cứ ngơ ngẩn mãi nơi đồng hoa. Khẽ ngẩng mặt lên, mây trôi bồng bềnh, nhắm mắt lại và hít thở, mùi nồng ngọt xộc vào mũi, adrenalin lại cuộn trong máu...

Sophie...anh muốn...ở nơi này, có em ở nơi này với anh..

“Mây trên đồng cứ bay, bay mãi không ngừng nghỉ, hàng triệu hàng tỉ tinh thể nước lấp lánh ngưng tụ rồi tạo thành mây, Sophie, em biết không, trên đời này một thứ bất biến lắm, kí ức xưa cũ của em rồi sẽ như những đám mây kia, sẽ trôi hoài về miền thăm sâu hoài niệm. Anh bây giờ mới hiểu ra, rằng nếu anh không từ bỏ, nếu ngay lúc ấy anh dừng để mặc quyết định của em thì có lẽ em đang ở đây cùng anh. Nếu hôm ấy anh kiên quyết nắm chặt lấy cuộc đời em thì anh đâu có hối tiếc như thế này. Sophie, làm ơn, anh nhận ra rồi, anh sai rồi, anh phải chạy đuổi theo em vì em đã quá xa, nhưng anh tin rằng anh cũng nhanh như gió. Anh sẽ đuổi theo em. Sophie, em có biết...anh yêu em không? Dù mây trên đồng bay mãi, gió trên đồng thổi mãi không ngừng, thì anh cũng nguyện gom tất cả sắc tím trên cánh đồng này tặng em...Anh cần em, Sophie.”

20. Chương 20

Chiều nhạt nắng, tử đinh hương rung rinh cánh mỏng tang theo hình của gió, ở đó, tình yêu mãnh liệt sâu thăm bưng tỉnh, nơi ấy, hành trình tìm lại bắt đầu. Và Jimmy thề rằng chưa bao giờ Leo cười rạng rỡ đến thế....

- Tổ sẽ về Việt Nam.

- Cái gì? Cậu điên hả Leo? Phần Lan không phải mảnh đất cậu luôn mơ ước sao? –Jimmy hoảng hốt.

- Phải, nhưng bây giờ, mọi thứ khác rồi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doi-canh-thien-than>